

Prologue

2007

When he emerges from the bathroom she is awake, propped up against the pillows and flicking through the travel brochures that were beside his bed. She is wearing one of his T-shirts, and her long hair is tousled in a way that prompts reflexive thoughts of the previous night. He stands there, enjoying the brief flashback, rubbing the water from his hair with a towel.

She looks up from a brochure and pouts. She is probably slightly too old to pout, but they've been going out a short enough time for it still to be cute.

"Do we really have to do something that involves trekking up mountains, or hanging over ravines? It's our first proper holiday together, and there is literally not one single trip in these that doesn't involve either throwing yourself off something or" -she pretends to shudder- "wearing fleece."

She throws the brochures down on the bed, stretches her caramel-colored arms above her head. Her voice is husky, testament to their missed hours of sleep. "How about a luxury spa in Bali? We could lie around on the sand... spend hours being pampered... long, relaxing nights..."

"I can't do those sorts of holidays. I need to be doing something."

"Like throwing yourself out of airplanes."

"Don't knock it till you've tried it."

She pulls a face. "If it's all the same to you, I think I'll stick with knocking it."

His shirt is faintly damp against his skin. He runs a comb through his hair and switches on his mobile phone, wincing at the list of messages that immediately pushes its way through onto the little screen.

"Right," he says. "Got to go. Help yourself to breakfast." He leans over the bed to kiss her. She smells warm and perfumed and deeply sexy. He inhales the scent from the back of her hair, and briefly loses his train of thought as she wraps her arms around his neck, pulling him down toward the bed.

"Are we still going away this weekend?"

He extricates himself reluctantly. "Depends what happens on this deal. It's all a bit up in the air

at the moment. There's still a possibility I might have to be in New York. Nice dinner somewhere Thursday, either way? Your choice of restaurant." His motorbike leathers are on the back of the door, and he reaches for them.

She narrows her eyes. "Dinner. With or without Mr. BlackBerry?"

"What?"

"Mr. BlackBerry makes me feel like Miss Gooseberry." The pout again. "I feel like there's always a third person vying for your attention."

"I'll turn it on to silent."

"Will Traynor!" she scolds. "You must have some time when you can switch it off."

"I turned it off last night, didn't I?"

"Only under extreme duress."

He grins. "Is that what we're calling it now?" He pulls on his leathers. And Lissa's hold on his imagination is finally broken. He throws his motorbike jacket over his arm, and blows her a kiss as he leaves.

There are twenty-two messages on his BlackBerry, the first of which came in from New York at 3:42 A.M. Some legal problem. He takes the lift down to the underground car park, trying to update himself with the night's events.

"Morning, Mr. Traynor."

The security guard steps out of his cubicle. It's weatherproof, even though down here there is no weather to be protected from. Will sometimes wonders what he does down here in the small hours, staring at the closed-circuit television and the glossy bumpers of £60,000 cars that never get dirty.

He shoulders his way into his leather jacket. "What's it like out there, Mick?"

"Terrible. Raining cats and dogs."

Will stops. "Really? Not weather for the bike?"

Mick shakes his head. "No, sir. Not unless you've got an inflatable attachment. Or a death wish."

Will stares at his bike, then peels himself out of his leathers. No matter what Lissa thinks, he is not a man who believes in taking unnecessary risks. He unlocks the top box of his bike and places the leathers inside, locking it and throwing the keys at Mick, who catches them neatly with one hand. "Stick those through my door, will you?"

"No problem. You want me to call a taxi for you?"

"No. No point both of us getting wet."

Mick presses the button to open the automatic barrier and Will steps out, lifting a hand in thanks. The early morning is dark and thunderous around him, the Central London traffic already dense and slow despite the fact that it is barely half past seven. He pulls his collar up around his neck and strides down the street toward the junction, from where he is most likely to hail a taxi. The roads are slick with water, the gray light shining on the mirrored pavement.

He curses inwardly as he spies the other suited people standing on the edge of the curb. Since when did the whole of London begin getting up so early? Everyone has had the same idea.

He is wondering where best to position himself when his phone frings. It is Rupert.

"I'm on my way in. Just trying to get a cab." He catches sight of a taxi with an orange light approaching on the other side of the road, and begins to stride toward it, hoping nobody else has seen. A bus roars past, followed by a lorry whose brakes squeal, deafening him to Rupert's words. "Can't hear you, Rupe," he yells against the noise of the traffic. "You'll have to say that again." Briefly marooned on the island, the traffic flowing past him like a current, he can see the orange light glowing, holds up his free hand, hoping that the driver can see him through the heavy rain.

"You need to call Jeff in New York. He's still up, waiting for you. We were trying to get you last night."

"What's the problem?"

"Legal hitch. Two clauses they're stalling on under section... sig. nature...papers..." His voice is drowned out by a passing car, its tires hissing in the wet.

"I didn't catch that."

The taxi has seen him. It is slowing, sending a fine spray of water as it slows on the opposite side

of the road. He spies the man farther along whose brief sprint slows in disappointment as he sees Will will get there before him. He feels a sneaking sense of triumph. "Look, get Cally to have the paperwork on my desk," he yells. "I'll be there in ten minutes."

He glances both ways, then ducks his head as he runs the last few steps across the road toward the cab, the word "Blackfriars" already on his lips. The rain is seeping down the gap between his collar and his shirt. He will be soaked by the time he reaches the office, even walking this short distance. He may have to send his secretary out for another shirt. "And we need to get this due diligence thing worked out before Martin gets in-"

He glances up at the screeching sound, the rude blare of a horn. He sees the side of the glossy black taxi in front of him, the driver already winding down his window, and at the edge of his field of vision something he can't quite make out, something coming toward him at an impossible speed.

He turns toward it, and in that split second he realizes that he is in its path, that there is no way he is going to be able to get out of its way. His hand opens in surprise, letting the BlackBerry fall to the ground. He hears a shout, which may be his own. The last thing he sees is a leather glove, a face under a helmet, the shock in the man's eyes mirroring his own. There is an explosion as everything fragments.

And then there is nothing.

وقتی او از حمام بیرون می‌آید، بیدار است، روی بالش‌ها تکیه داده و بروشورهای مسافرتی را که کنار تختش بود ورق می‌زند. او یکی از تی‌شرت‌های او را پوشیده است و موهای بلندش به گونه‌ای ژولیده شده است که افکار انعکاسی شب قبل را برانگیخته است. او همانجا ایستاده و از فلاش بک کوتاه لذت می‌برد و با حوله آب را از روی موهایش می‌مالد.

او از یک بروشور به بالا نگاه می‌کند و آب می‌زند. او احتمالاً کمی پیرتر از آن است که نفهمد، اما آن‌ها مدت کوتاهی بیرون رفته‌اند تا هنوز هم جذاب باشد.

" آیا ما واقعاً باید کاری انجام دهیم که شامل کوه‌پیمایی یا آویزان شدن بر فراز دره‌ها باشد؟ این اولین تعطیلات مناسب ما با هم است، و به معنای واقعی کلمه هیچ سفری در این سفرها وجود ندارد که شامل پرت کردن خود از چیزی نباشد یا" - او وانمود می‌کند که می‌لرزد.

بروشورها را روی تخت می‌اندازد و دست‌های کاراملی‌اش را بالای سرش دراز می‌کند. صدای او در هم و بر هم است، گواهی بر ساعت‌های از دست رفته آنها در خواب. یک اسپای مجلل در بالای چطور؟ می‌توانیم روی شن‌ها دراز بکشیم... ساعت‌ها در حال نوازش کردن... شب‌های طولانی و آرام..."

" من نمی‌توانم این نوع تعطیلات را انجام دهم. باید کاری انجام دهم."

" مثل پرت کردن خود از هواپیما."

تا زمانی که آن را امتحان نکرده اید، آن را نکوبید.

صورتش را می‌کشد. " اگر همه چیز برای شما یکسان است، فکر می‌کنم به ضربه زدن آن ادامه می‌دهم."

پیراهنش به شدت روی پوستش خیس شده است. او شانه‌ای را میان موهایش می‌کشد و تلفن همراهش را روشن می‌کند و به فهرست پیام‌هایی که فوراً به صفحه نمایش کوچک می‌رسند، چشم می‌خورد.

او می گوید: «درست. "باید برم. به خودت کمک کن تا صبحانه بخوری." روی تخت خم می شود تا او را ببوسد. او بوی گرم و معطر و عمیقاً سکسی می دهد. او عطر را از پشت موهایش استشمام می کند و برای مدت کوتاهی رشته افکار خود را از دست می دهد زیرا او دستانش را دور گردنش حلقه می کند و او را به سمت تخت پایین می کشد.

" آیا ما هنوز هم آخر هفته می رویم؟"

با اکراه خودش را بیرون می کشد. "بستگی دارد به این معامله چه اتفاقی بیفتد. همه چیز در حال حاضر کمی در هوا است. هنوز این احتمال وجود دارد که ممکن است مجبور باشم در نیویورک باشم. در هر صورت، پنجشنبه در جایی شام خوب است؟ رستوران را انتخاب می کنید." چرم های موتورزش پشت در است و دستش را به آن ها می برد.

چشمانش را ریز می کند. "شام. با یا بدون آقای بلک بری؟"

" چی؟"

" آقای بلک بری باعث می شود احساس کنم خانم گوزبری هستم." دوباره نفخ. "من احساس می کنم همیشه یک نفر سوم برای جلب توجه شما رقابت می کند."

" من آن را به سکوت روشن می کنم."

" ویل ترینور!" او سرزنش می کند. "شما باید زمانی داشته باشید که بتوانید آن را خاموش کنید."

" دیشب خاموش کردم، نه؟"

" فقط تحت فشار شدید."

او پوزخند می زند. "آیا این همان چیزی است که ما اکنون آن را صدا می کنیم؟" او چرم هایش را می کشد. و قدرت تخلیل لیسا در نهایت شکسته شد. ژاکت موتورزش را روی بازویش می اندازد و هنگام خروج او را می بوسد.

بیست و دو پیام در بلک بری او وجود دارد که اولین آنها در ساعت 3:42 صبح از نیویورک وارد شد. به مشکل حقوقی او با آسانسور به سمت پارکینگ زیرزمینی می رود و سعی می کند خود را با اتفاقات شب به روز کند.

" صبح، آقای ترینور."

نگهبان از اتاق بیرون می آید. این ضد آب و هوا است، حتی اگر در اینجا هیچ آب و هوایی برای محافظت وجود ندارد. ویل گاهی به این فکر می کند که در ساعات کوچک اینجا چه می کند، به تلویزیون مدار بسته و سپرهای براق ماشین های 60000 پوندی که هرگز کثیف نمی شوند خیره می شود.

او به داخل کت چرمی خود می رود. "آن بیرون چگونه است، میک؟"

" وحشتناک. باران گربه و سگ."

اراده متوقف می شود. "واقعا؟ هوا برای دوچرخه نیست؟"

میک سرش را تکان می دهد. "نه، قربان. نه مگر اینکه یک ضمیمه بادی داشته باشید. یا آرزوی مرگ داشته باشید."

ویل به دوچرخه اش خیره می شود، سپس خود را از چرم هایش جدا می کند. مهم نیست ایسا چه فکری می کند، او مردی نیست که به ریسک های غیرضروری اعتقاد داشته باشد. قفل بالای جعبه دوچرخه اش را باز می کند و چرم ها را داخل آن می گذارد، آن را قفل می کند و کلیدها را به سمت میک پرتاب می کند که با یک دست آن ها را مرتب می گیرد. "آنها را از در من بچسبانید، می خواهید؟"

" مشکلی نیست. میخوای برات تاکسی بگیرم؟"

" نه. خیس شدن هر دوی ما فایده ای ندارد."

میک دکمه را فشار می دهد تا مانع خودکار باز شود و ویل بیرون می رود و دستش را به علامت تشکر بلند می کند. صبح زود در اطراف او تاریک و رعد و برق است، ترافیک مرکزی لندن از قبل متراکم و کند است، علیرغم اینکه ساعت به سختی ساعت هفت و نیم است. یقه اش را دور گردنش بالا می کشد و با قدم هایی در خیابان به سمت تقاطع می رود، جایی که به احتمال زیاد از آنجا تاکسی می گیرد. جاده ها لطیف از آب هستند، نور خاکستری بر روی آینه های آینه ای می تابد.

او با جاسوسی از افراد مناسبی که در لبه حاشیه ایستاده بودند، در درون خود نفرین می کند. از چه زمانی کل لندن به این زودی شروع به بیدار شدن کرد؟ همه همین فکر را داشته اند.

او به این فکر می‌کند که وقتی تلفنش ایراد می‌گیرد، کجا قرار می‌گیرد. روپرت است.

"من در راه هستم. فقط سعی می‌کنم تاکسی بگیرم." او متوجه یک تاکسی الکترونیکی با نور نارنجی رنگی می‌شود که در سمت دیگر جاده نزدیک می‌شود، و شروع به قدم زدن به سمت آن می‌کند، امیدوار است که هیچ‌کس دیگری ندیده باشد. اتوبوسی از جلو غرش می‌کند و به دنبال آن کامیونی که ترمزهایش جیغ می‌کشد، او را نسبت به حرف‌های روپرت کر می‌کند. او در برابر سر و صدای ترافیک فریاد می‌زند: "نمی‌شنوم، روپی." "شما باید دوباره این را بگویید." برای مدت کوتاهی در جزیره محاصره شده، ترافیک مانند جریانی از کنارش می‌گذرد، او می‌تواند نور نارنجی را ببیند که درخشان است، دست آزاد خود را بالا می‌گیرد، به این امید که راننده بتواند او را از میان باران شدید ببیند.

"شما باید به جف در نیویورک زنگ بزنید. او هنوز بیدار است و منتظر شماست. ما دیشب در تلاش بودیم شما را بیاوریم."

"مشکل چیست؟"

"مشکل قانونی. دو بند زیر بخش... علامت طبیعت... کاغذ... صدایش توسط ماشینی که در حال عبور است، خفه می‌شود، لاستیک‌هایش در خیس خیس خش می‌کنند."

"من متوجه نشدم."

تاکسی او را دیده است. سرعت آن در حال کند شدن است، در حالی که در طرف مقابل جاده کند می‌شود، یک اسپری ریز آب می‌فرستد. او مرد دورتر را جاسوسی می‌کند که سرعت کوتاهش با ناامیدی کند می‌شود زیرا می‌بیند ویل قبل از او به آنجا خواهد رسید. او احساس پیروزی پنهانی می‌کند. او فریاد می‌زند: "ببین، کالی را بیاور تا مدارک را روی میز من داشته باشد." "من ده دقیقه دیگر آنجا خواهم بود."

او به هر دو طرف نگاه می‌کند، سپس سرش را پایین می‌اندازد، در حالی که چند قدم آخر جاده را به سمت تاکسی می‌دود، کلمه "Blackfriars" از قبل روی لبانش است. باران از شکاف بین یقه و پیراهنش فرو می‌ریزد. او تا رسیدن به دفتر خیس می‌شود، حتی این مسافت کوتاه را پیاده روی می‌کند. او ممکن است مجبور شود منشی خود را بیرون بفرستد

یک پیراهن دیگر "و ما باید قبل از ورود مارتین به این موضوع رسیدگی کنیم."

او به صدای جیغ، صدای بی ادبانه بوق نگاه می کند. او کنار تاکسی مشکی براق را در مقابل خود می بیند، راننده ای که در حال پیچیدن به شیشه اش است، و در لبه میدان دیدش چیزی که کاملاً نمی تواند تشخیص دهد، چیزی با سرعت غیرممکن به سمت او می آید. .

او به سمت آن می چرخد و در آن کسری از ثانیه متوجه می شود که در مسیر آن قرار دارد و راهی وجود ندارد که بتواند از مسیر آن خارج شود. دستش با تعجب باز می شود و اجازه می دهد بلک بری روی زمین بیفتد. فریادی می شنود که ممکن است مال خودش باشد. آخرین چیزی که می بیند یک دستکش چرمی است، یک صورت زیر کلاه ایمنی، شوک در مرد! چشم های خودش را منعکس می کند یک انفجار وجود دارد که همه چیز تکه تکه می شود.

و پس از آن هیچ چیز وجود ندارد.

Amin